

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΟΥΑ ΓΡΑΒΑΤΙΑ

ΜΑΥΡΗ ΚΩΜΩΔΙΑ
ΤΩΝ ΕΛ ΡΟΙ + ΑΒΓ

OPENBOOK
Ανοικτή Λογοτεχνία

 ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.openbook.gr

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΥΑ ΓΡΑΒΑΤΑ

Μαύρη κωμωδία

ΕΛ Ρόι + ΑΒΓ

Αναθεωρημένη έκδοση 2024

 Παρακαλούμε σκεφτείτε το περιβάλλον πριν εκτυπώσετε

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΥΑ ΓΡΑΒΑΤΑ

Μαύρη κωμωδία

Αναθεωρημένη έκδοση 2024

Πρώτη έκδοση 2012

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.openbook.gr

ISBN: 978-960-99990-3-8

Δημιουργική Ομάδα:

ΕΛ Ρόι

Αριστοτέλης Καλύβας

Βάιος (Άκης) Βαΐου

Γιάννης Φαρσάρης

Γιάννης Καρακατσανίδης

Το θεατρικό έργο γράφτηκε συλλογικά και από κοινού, με επάλληλες προσθήκες και βελτιώσεις, μέσω της χρήσης συνεργατικού διαδικτυακού περιβάλλοντος Wiki

Σχεδιασμός εξωφύλλου:

Λευτέρης Παναγουλόπουλος [www.leftgraphic.gr]

Το θεατρικό έργο *Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΥΑ ΓΡΑΒΑΤΑ*

διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου

με άδεια **Creative Commons**

[Αναφορά προέλευσης - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή]

Το παρόν θεατρικό έργο διατίθεται ελεύθερα χωρίς δικαιώματα
σε ερασιτεχνικές θεατρικές ομάδες για παραστάσεις
με φιλανθρωπικούς - μη εμπορικούς σκοπούς

Οι θεατρικές ομάδες που ενδιαφέρονται
για εμπορική χρήση του έργου θα πρέπει να επικοινωνήσουν
με το email: vkostakis@pm.me

Χαρακτήρες (με σειρά εμφάνισης):

1. Αφηγητής
2. Ιάκωβος Λέδερμαν
3. Πατρίτσια Λιβέιρο
4. Ρόμπερτ Άουερ Σόπεν
5. Ευσέβεια
6. Τηλεφωνήτρια
5. Σούπερμαν
7. Εκφωνήτρια δελτίου ειδήσεων

Σημειώσεις:

Στη σκηνή διαδραματίζεται ό,τι λαμβάνει χώρα στο μυαλό του Ιάκωβου Λέδερμαν, ενώ σε μια οθόνη προβάλλονται (όχι παράλληλα με τη δράση στη σκηνή) οι καταστάσεις του έξω κόσμου. Φυσικά αυτό είναι στη διακριτική ευχέρεια και δικαιοδοσία του/της σκηνοθέτη.

Το σενάριο είναι γραμμένο με αρθρωτό τρόπο (σε ορόφους) ώστε να επιτρέπει τη μέγιστη δυνατή ευελιξία στη θεατρική ομάδα για τη διασκευή του. Σε περίπτωση διασκευής παρακαλούμε αυτό να τονίζεται στο σχετικό προωθητικό υλικό της παράστασης.

Τέλος, αν η θεατρική ομάδα δημιουργήσει νέο υλικό (νέους ορόφους, μουσική, γραφιστικά) αυτό να αποστέλλεται στο vkostakis@pm.me ώστε να οι ΕΛ Ρόι + ΑΒΓ να δημιουργήσουν μια κοινή ψηφιακή δεξαμενή υλικού για το έργο στο διαδίκτυο.

Λίγα λόγια πριν την πτώση

ΑΦΗΓΗΤΡΙΑ/ΗΣ:

Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές μελέτες, πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι αυτοκτονούν κάθε χρόνο σε ολόκληρο τον κόσμο. Σίγουρα πολλοί θάνατοι δεν καταγράφονται ποτέ ως αυτοκτονίες. Βλέπετε είναι η κοινωνική κατακραυγή και αποδοκιμασία ή η άρνηση της εκκλησίας να κηδέψει τους αυτόχειρες, που αναγκάζουν τις οικογένειες να πιέσουν τις αρχές ώστε να δηλωθεί η αυτοκτονία ως φυσικός θάνατος. Επομένως, θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε ότι στην πραγματικότητα ο αριθμός των αυτοκτονιών είναι αρκετά μεγαλύτερος.

Εδώ προκύπτει ένα ερώτημα: Τι γίνεται με αυτούς που μετανιώνουν για την απόφασή τους να αυτοκτονήσουν αλλά είναι ήδη πολύ αργά; Πρέπει να λογίζονται ως “λιποτάκτες αυτόχειρες”, αφού έστω και την ύστατη στιγμή μετάνιωσαν για αυτή τους την απονενομημένη πράξη; “Οι αυτόχειρες που διαβάζουν Κοέλο”, “οι κυκλοθυμικοί αυτόχειρες” ή απλά “οι αυτόχειρες που δεν-ξέρουν-τι-θέλουν” είναι μερικοί από τους τίτλους που θα μπορούσε κανείς να προσάψει στην ιδιαίτερη αυτή κατηγορία αυτοχειρών.

Φυσικά μόνο κάποιοι τρόποι αυτοκτονίας προσφέρουν αυτή τη “δυνατότητα μεταμέλειας”· ωστόσο τις περισσότερες φορές -σχεδόν πάντα εδώ που τα λέμε- χωρίς αντίκρισμα. Πώς μπορεί κάποιος να μετανιώσει τη στιγμή που έχει ήδη πατήσει τη σκανδάλη του όπλου και σε κλάσματα του δευτερολέπτου η σφαίρα έχει καρφωθεί στο κεφάλι του; Πολύ απλά: Δεν μπορεί.

Όμως αυτός που αποφασίζει να αυτοκτονήσει δένοντας μια πέτρα στο λαιμό του και βουτώντας στη θάλασσα, αναμένει το νερό να γεμίσει τα πνευμόνια του· αυτός που έχει δηλητηριαστεί περιμένοντας τη χημική ουσία να πλήξει ζωτικά όργανα· ή αυτός που πηδάει στο κενό από μεγάλο ύψος, μπορούμε να ισχυριστούμε ότι έχει χρόνο για κάτι τέτοιο. Μέχρι τη στιγμή που το σώμα θα συγκρουστεί με το έδαφος μεσολαβούν αρκετά δευτερόλεπτα - μπορεί και λεπτά, αν για παράδειγμα κάποιος επιλέξει να αυτοκτονήσει από τον τελευταίο όροφο του ουρανοξύστη Burj Khalifa στο Dubai. Έτσι, ο εν τη πτώσει

άνθρωπος έχει, θεωρητικά, την ευκαιρία και τον χρόνο να αναθεωρήσει. Βλέπετε το μυαλό του ανθρώπου, ισχυρίζονται οι επιστήμονες, τη στιγμή που συνειδητοποιεί ότι έρχεται αντιμέτωπο με τον θάνατο, δουλεύει με απίστευτα γρήγορους ρυθμούς και ο χρόνος παραμορφώνεται, κυλάει αργά και κάθε στιγμή μοιάζει με αιωνιότητα.

Τι συμβαίνει αλήθεια στο μυαλό αυτού που αυτοκτονεί;

Τι συμβαίνει στο μυαλό αυτού που πέφτει στο κενό;

Τι να σκέφτεται, άραγε, ο Ιάκωβος Λέδερμαν;

Όροφος 24ος: Η αρχή της πτώσης

ΑΦΗΓΗΤΡΙΑ/ΗΣ:

Ο Ιάκωβος Λέδερμαν είναι 33 ετών, εργένης, απόφοιτος μιας φημισμένης σχολής διοίκησης επιχειρήσεων, με μεταπτυχιακό στην τραπεζική και δουλεύει τα τελευταία 9 χρόνια για την τράπεζα Fabulous Life & Co. Η ανέλιξή του στην ιεραρχία της εταιρείας ήταν ιδιαίτερα γρήγορη και εδώ και σχεδόν 4 χρόνια απασχολείται στο Business Center στα κεντρικά της γραφεία, στον ουρανοξύστη Vanity Capitalism. Τα γραφεία της Fabulous Life & Co στεγάζονται στους πρώτους 30 ορόφους (από τους συνολικά 110) του κτιρίου και το γραφείο του Ιάκωβου Λέδερμαν είναι στον 24ο. Έξι όροφοι τον χωρίζουν από την κορυφή της ιεραρχίας και την απόλυτη επαγγελματική καταξίωση, ενώ εικοσιτέσσερις από το πεζοδρόμιο.

Ένα πρωινό, λίγο πριν αρχίσει το ωράριο εργασίας, αποφασίζει να βάλει τέλος στη ζωή του πηδώντας από τον 24ο όροφο του, ομολογουμένως, εντυπωσιακού ουρανοξύστη. Πεζοί και σταματημένοι στα φανάρια οδηγοί, βλέπουν έναν κοστουμαρισμένο άνδρα με μια περίεργη πουά γραβάτα να αιωρείται 75 μέτρα πάνω από το έδαφος.

Ο Ιάκωβος Λέδερμαν -απελπισμένος λίγα κλάσματα του δευτερολέπτου πιο πριν, όταν πατούσε το κούφωμα του ανοικτού παραθύρου του γραφείου του- αισθάνεται τώρα για πρώτη φορά τόσο ελεύθερος και φαίνεται να απολαμβάνει τη θέα. Βρίσκεται 75 μέτρα πάνω από το έδαφος και αρχίζει η πτώση του · $t=0 \text{ sec}$, $s=75 \text{ m}$, και m (Jacob Lederman)=78 kg. Και ο όροφος: 24ος.

Τι συμβαίνει, άραγε, στο μυαλό του Ιάκωβου Λέδερμαν;

Όροφος 23ος: Στο μυαλό του Ιάκωβου Λέδερμαν

ΙΑΚΩΒΟΣ ΛΕΔΕΡΜΑΝ:

(Φοράει κοστούμι και πουά γραβάτα. Χαλαρώνει ελαφρώς τη γραβάτα και ξεκουμπώνει τα κουμπιά του κοστούμιού)

Πω... Έφτασα κιάλας στον 23ο όροφο και από τα πρώτα 2-3 μέτρα η αδρεναλίνη έχει χτυπήσει κόκκινο! Φοβερή η αίσθηση! Πάντα ήθελα να πέσω με αλεξιπτώτο ή να κάνω τουλάχιστον bungee jumping, όμως ποτέ δεν έβρισκα χρόνο. Δουλειές, διάβασμα, ραντεβού και κοινωνικές υποχρεώσεις. Ε, και κανένα γκομενάκι που και που· καταλαβαίνετε.

(Σταματάει, κοιτάζει το κενό με νοσταλγία)

Θυμάμαι όταν πρωτοήρθα στην εταιρεία. Νεαρός, φιλόδοξος, γεμάτος όνειρα. “Θα κατακτήσω τον κόσμο”, έλεγα. Και να 'μαι τώρα, εννιά χρόνια μετά, να πέφτω από τον 24ο όροφο. Ποιος θα το 'λεγε;

(Συνεχίζει να περπατά)

Μου φαίνεται σαν ψέμα ότι πέφτω... Είμαι σίγουρος ότι θα είναι μια αξέχαστη, ανεπανάληπτη εμπειρία! *(Περπατά και σκέφτεται)*

Χμμ... Πράγματι, λιγουλάκι δύσκολο να επαναληφθεί, αλλά πολύ εύκολο να ξεχαστεί. Βασικά σε λίγο θα έχει ξεχαστεί οπωσδήποτε. Τουλάχιστον από εμένα. Εντάξει, ίσως κάποιοι περαστικοί να θυμούνται την πτώση μου για καιρό ακόμη. Δεν πέφτει δα και κάθε μέρα ένας άνθρωπος από τόσο ψηλά μπροστά στα μάτια σου! Ελπίζω, βέβαια, να μην προσγειωθώ στο κεφάλι κανενός· αυτού σίγουρα θα του μείνει αξέχαστη η πτώση μου! Τώρα που το ξανασκέφτομαι, θα την ξεχάσει το ίδιο εύκολα με εμένα. Σαν να μην έγινε ποτέ! *(Περπατά και σκέφτεται)*

Αχ... Τι είναι η ζωή μετά από μια πτώση; Για μένα ό,τι ήταν και πριν: Τίποτα! Κενής σημασίας και απολύτως καμιάς ουσίας! Γι' αυτό και αυτοκτονώ εξάλλου. Είπαμε, δεν έχασα τα λογικά μου! Κάποιο λόγο θα έχω και εγώ.

(Απευθύνεται προς τους θεατές)

Εσείς, δηλαδή, δεν έχετε σκεφτεί ποτέ να αυτοκτονήσετε; Δεν μπορεί! Για θυμηθείτε καλύτερα...

Πόσο αργά περνάει ο χρόνος όταν πέφτεις! Κανονικά έπρεπε να είχα ήδη προσγειωθεί! Κανονικά... Χμμ, τι πάει να πει "κανονικά"; Όλα στη ζωή μου τα έκανα κανονικά και κανονικά έπρεπε να ήμουν ευτυχισμένος. Κανονικά...

Όροφος 22ος: Αχ κουνελάκι

(Κοιτάζει στο βάθος και ανασκουμπώνεται) Να! Αυτή τη στιγμή βλέπω το παράθυρο του γραφείου της Πατρίτσια· μόλις έφτασα στον 22ο όροφο! Όπως πάντα, απολύτως τακτοποιημένο γραφείο. Βλέπω το στυλό της με το χνουδωτό κουνελάκι στην κορυφή· φαίνεται λες και με κοιτάζει μες στα μάτια κουνώντας μου τ' αυτιά του! Καλό μου κουνελάκι, δεν σε είχα προσέξει ποτέ όταν σε κρατούσε στα χέρια της η Πατρίτσια. Είχα την προσοχή μου, βλέπεις, στραμμένη αλλού.

(Ξαφνικά, η Πατρίτσια εμφανίζεται στη σκηνή, σαν οπτασία)

ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ ΛΙΒΕΪΡΟ: Κύριε Λέδερμαν; Τι κάνετε εδώ έξω; Είναι επικίνδυνο!

ΙΑΚΩΒΟΣ ΛΕΔΕΡΜΑΝ: *(Ταραγμένος)* Πατρίτσια; Εσύ... εσύ είσαι αληθινή;

Π.Λ.: Φυσικά και είμαι αληθινή. Αλλά εσείς... τι κάνετε; Γιατί είστε έξω από το παράθυρο;

Ι.Λ.: *(Γελώντας νευρικά)* Α, ξέρεις... λίγο αέρα ήθελα να πάρω. Η ατμόσφαιρα στο γραφείο ήταν... πνιγηρή.

Π.Λ.: *(Ανήσυχτα)* Κύριε Λέδερμαν, σας παρακαλώ, ελάτε μέσα. Ό,τι κι αν σας απασχολεί, μπορούμε να το συζητήσουμε.

Ι.Λ.: *(Με πικρία)* Να το συζητήσουμε; Τόσα χρόνια ήθελα να σου μιλήσω, Πατρίτσια. Να σου πω πόσο σε θαυμάζω, πόσο σε...

Π.Λ.: *(Διακόπτει, μαλακά)* Ιάκωβε... το ξέρω. Πάντα το ήξερα.

Ι.Λ.: *(Έκπληκτος)* Το... το ήξερες;

Π.Λ.: Φυσικά. Αλλά ξέρεις, οι κανονισμοί της εταιρείας... οι σχέσεις μεταξύ συναδέλφων...

Ι.Λ.: *(Πικραμένος)* Και γι' αυτό αποφάσισα να... να πηδήξω.

Π.Λ.: *(Με δάκρυα στα μάτια)* Όχι, σε παρακαλώ! Δεν αξίζει να χάσεις τη ζωή σου για κάτι τέτοιο. Υπάρχουν τόσα πράγματα που αξίζει να ζήσεις!

Ι.Λ.: *(Διοτακτικά)* Αλήθεια το πιστεύεις αυτό;

Π.Λ.: Ναι, το πιστεύω. Και θα ήθελα να σε βοηθήσω να τα ανακαλύψεις. Έλα, δώσε μου το χέρι σου.

(Ο Ιάκωβος τεντώνει το χέρι του, αλλά η Πατρίτσια εξαφανίζεται σαν οπτασία)

Ι.Λ.: *(Μονολογώντας, απογοητευμένος)* Αχ, Πατρίτσια... Ακόμα και τώρα, είσαι απλά ένα όνειρο που δεν μπορώ να αγγίξω.

Αχ, η Πατρίτσια... Ήθελα απελπισμένα να βυθιστώ μες στα στήθη της. Αυτό μόνο να κατάφερνα και θα ήμουν ευτυχισμένος. Πραγματικά ευτυχισμένος. Αχ...

“Καλά”, θα μου πείτε, “έτσι έλεγες και για τη δουλειά, για τις σπουδές πιο πριν, για τον στρατό κάπου ενδιάμεσα”. “Να γίνω διευθυντής του τμήματος και μετά θα είμαι ευτυχισμένος! Να πάρω το μεταπτυχιακό μου και μετά θα είμαι ευτυχισμένος! Να βρω ένα βύσμα ώστε να πάρω μετάθεση στη λέσχη αξιωματικών και μετά θα είμαι ευτυχισμένος! Ένα αυτοκίνητο με δύο πόρτες · έπειτα ένα με τέσσερις · μετά ένα καμπριολέ. Όλε!” Και τώρα; Να... Αυτοκτονώ. Πώς τα κατάφερα έτσι; *(Βαδίζει σκεπτικός με τα χέρια στις τσέπες)*

Κανονικά... Κανονικά...

Αχ, αυτά τα βυζιά της Πατρίτσια... Και τα τόσα άλλα που έχω πιάσει από τα δεκαέξι μου. Πραγματικά κλείνω 17 χρόνια σεξουαλικής επαφής με το γυναικείο στήθος. Ωραία πράγματα. Άλλα μεγαλύτερα, άλλα μικρότερα, άλλα πιο στρόγγυλα, άλλα αδιευκρίνιστου σχήματος, άλλα kinder έκπληξη: Τι θα έχει άραγε μέσα; Αυτή η προσμονή, η μαγεία της αποκάλυψης όταν το σουτιέν υποχωρούσε μαλακά. Και πόσα άλλα θα έπιανα ακόμη, ε; Θυμάμαι...

Αχ...

Θυμάμαι την πρώτη φορά στο Λύκειο η συμμαθήτριά μου Έρρικα που -μετά από ασφυκτική πίεση και αφού της υποσχέθηκα γάμους, βαφτίσια, εξοχικά, γούνες και κληρονομίες- μου αποκάλυψε το στήθος της... Σ' ένα πάρτι την είχα ξεμοναχιάσει στο μπάνιο του σπιτιού μου και ως άλλος Αρχιμήδης, που ανακαλύπτει επιτέλους αυτό που τόσο απεγνωσμένα έψαχνε, φώναξα: “Έρρικα! Έρρικα!”

Αχ... Δόξες. Περασμένα μεγαλεία...

Και τώρα, η Πατρίτσια...

Και τι δε θα έδινα για τα δικά της τα μεγαλεία...

(Βαδίζει σκεπτικός. Σταματά απότομα)

Μήπως... μήπως έπρεπε πριν πάρω την απόφαση να αυτοκτονήσω να απευθυνόμουν σ' έναν ειδικό; Σ' έναν, ας πούμε, ψυχίατρο; Στον ψυχίατρο της εταιρείας; Μα, ναι! Πώς δεν το σκέφτηκα νωρίτερα; Θα μου πείτε: "Πώς να το σκεφτείς μέσα στην απελπισία σου;"

Και τι θα με συμβούλευε δα; Ψυχίατροι σου λέει... Κουραφέξαλα! Κομπογιαννίτες γιατροί της θεωρίας και της τεμπελιάς. Έχουν πιάσει ποτέ νυστέρι στο χέρι τους; Πώς να πιάσουν, αφού στο ένα χέρι κρατούν τα βιβλία του Φρόιντ και στο άλλο το χρονόμετρο: Τικ, τακ, τικ, τακ, τικ, τακ... 0,96 ευρώ τα 15 δευτερόλεπτα. Γραμμές 090! Άιντε από εκεί! Καλά κάνω και πέφτω: Τιμή μου και καμάρι μου!

Αυτά όμως τα βυζιά της Πατρίτσια να έπανα... Δε θα τα ξαναδώ ποτέ!

(Βαδίζει σκεπτικός. Σταματά απότομα)

Και πώς, διάολε, θα με βοηθούσε αυτός ο Ρόμπερτ Άουερ, Βάουερ, Σάουερ -πώς στην ευχή λένε αυτόν τον κομπογιαννίτη, τρελογιατρό της εταιρείας;

Όροφος 21ος: Η τραγωδία της μεγαλοφυΐας

(Εισέρχεται ο ψυχίατρος με δύο διπλωτές, πλαστικές καρτέκλες στα χέρια, σημειωματάριο, στολό, μία πίπα στο στόμα, την οποία καπνίζει αραιά και που, και ένα μπουκαλάκι νερό)

ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΟΥΕΡ ΣΟΠΕΝ: Άουερ, κύριε Λέδερμαν, Άουερ Σόπεν. Ρόμπερτ Άουερ Σόπεν. Διδάκτωρ του πανεπιστημίου της Βιέννης. Και ουχί κομπογιαννίτης! Ξέρετε, πριν κρατήσω τα βιβλία του Φρόιντ στα χέρια μου, για 6 χρόνια όντας φοιτητής ιατρικής, κρατούσα νυστέρια, χειρουργικά ψαλίδια, βολβούς ματιών, μπλεγμένες σπλήνες και τρυφερά συκώτια. *(Ανοίγει τις καρτέκλες)* Καθίστε παρακαλώ.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΛΕΔΕΡΜΑΝ: Ε... Μάλιστα... Ευχαριστώ. Δεν γνώριζα. Ζητώ συγγνώμη... Είναι βλέπετε και πολλά τα ονόματά σας. Δεν ξέρει κανείς τι να πρωτοδιαλέξει!

Ρ.Σ.: Ιάκωβε Λέδερμαν, θα σας παρακαλούσα να διαλέξετε δύο από αυτά · ένα όνομα και ένα επίθετο. Το βρίσκετε, δηλαδή, τόσο δύσκολο να επιλέξετε και να μείνετε πιστός στην επιλογή σας;

Ι.Λ.: Λιγάκι, ναι. Ξέρετε, έτσι είμαι και με τις γυναίκες. Ανάμεσα από τρεις, θέλω και τις τρεις!

Ρ.Σ.: Χμμ... Το σημειώνω αυτό. Έχουμε ήδη φτάσει στον 21ο όροφο και το βασικό ερώτημα είναι ένα: Γιατί αυτοκτονείτε αγαπητέ μου;

Ι.Λ.: Γιατί προφανώς δεν είμαι ευτυχισμένος!

Ρ.Σ.: Είναι αδύνατο, φίλτατε, ο άνθρωπος να ζήσει μια ευτυχισμένη ζωή. Το καλύτερο που μπορεί να κάνει είναι να ζήσει μια ηρωική ζωή. Αυτό είναι και το ύψιστο καθήκον του ανθρώπου, άλλωστε.

Ι.Λ.: Υπονοείτε, κύριε Σόπεν, ότι είμαι ένας δειλός, ένας λιποτάκτης; Δεν ξέρω τι λένε οι θεωρίες σας, αλλά ορισμένες φορές η αυτοκτονία συνιστά μια σοφή κίνηση. Τόσες μεγαλοφυΐες που έχουν αυτοκτονήσει, για να έχουμε καλό ερώτημα, ήταν λιποτάκτες;

Ρ.Σ.: Θεωρείτε τον εαυτό σας μεγαλοφυΐα; *(Σημειώνει ρωτώντας)*

Ι.Λ.: Εντάξει... Όχι και μεγαλοφυΐα... Αλλά τις ικανότητές μου και τα προσόντα μου τα έχω! Έχω την αίσθηση ότι είμαι μια πολυochιδής προσωπικότητα με πολυποίκιλα ταλέντα.

Ρ.Σ.: Ο ταλαντούχος άνθρωπος, αγαπητέ μου, είναι σαν τον σκοπευτή που τα τόξα του χτυπάνε πάντα το κέντρο του στόχου, ενώ οι άλλοι αποτυγχάνουν συνεχώς. Η μεγαλοφυΐα, όμως, είναι σαν τον σκοπευτή που χτυπάει πάντα το κέντρο ενός στόχου, τον οποίο οι άλλοι δεν βλέπουν καν. Γι' αυτό, φίλτατε Ιάκωβε -μπορώ να σας αποκαλώ έτσι;- είναι πολύ δύσκολο να πει κανείς το γιατί μια μεγαλοφυΐα αυτοκτονεί. Αντιλαμβάνεται πράγματα και καταστάσεις που οι υπόλοιποι πιθανώς να αγνοούν. Μπορεί, επομένως, να αποτελεί σοφή κίνηση για μια μεγαλοφυΐα, αλλά σίγουρα όχι για εσάς.

Όροφος 20ος: Μικρή συσσώρευση - Μεγάλη συσσώρευση, σημειώσατε 1

Ι.Λ.: Βαραίνει αρκετά η κουβέντα, κύριε Σόπεν, και θα ήθελα, ξέρετε, να πάω προς νερού μου!

Ρ.Σ.: Παρακαλώ, ελεύθερα.

Ι.Λ.: *(Σηκώνεται ο Ι.Λ., και δείχνει μια γωνία)* Πηγαίνω μέχρι τη γωνία και επιστρέφω! *(Προχωρά προς τα 'κει. Μόλις φτάσει στέκεται με την πλάτη γυρισμένη και ξεκουμπώνεται. Σιωπή)*

Ρ.Σ.: Αχ, τώρα που σας βλέπω θα ήθελα κι εγώ να ουρήσω. Δεν σας πειράζει;

Ι.Λ.: Μα, όχι βέβαια! Ελάτε, ελεύθερα. Αν θέλετε κάντε μου και παρέα, θα αργήσω.

(Σηκώνεται ο Ρ.Σ. και κατευθύνεται προς τον Ι.Λ.)

Ι.Λ.: Βλέπετε πριν βουτήξω στο κενό από το υπερβάλλον άγχος και την ταχυπαλμία ήπια κάμποσα ποτήρια νερό και τώρα με έπιασε...

Ρ.Σ.: *(Ο Ρ.Σ. γυρνάει και αυτός την πλάτη και ξεκουμπώνεται δίπλα στον Ι.Λ. ενώ τον διακόπτει)* Γνωρίζω· σύνδρομο "θαλασσινού νερού" λέγεται. Όσο περισσότερο πίνει κανείς για να σβήσει το άγχος, τόσο περισσότερο διψάει. Είναι κάτι σαν τον πλούτο: Όσα περισσότερα κατέχουμε, τόσο πολλαπλασιάζονται οι απαιτήσεις μας και καταλήγουμε στο να μας κατέχουν τα πράγματα.

Ι.Λ.: Θέλετε να πείτε ότι...

Ρ.Σ.: Θέλω να πω ότι βασιζόμενος στην εμπειρία μου ως ψυχοθεραπευτής, αλλά και στα όσα άκουσα όσο μονολογούσατε μέχρι να μου επιτρέψετε να εμφανιστώ στη σκέψη σας, διαβλέπω μια τάση συσσώρευσης πραγμάτων, φήμης και εξουσίας να κυριαρχεί στη ζωή σας. Κάνω λάθος;

Ι.Λ.: Ίσως, σφάλμα μου. Μέγα σφάλμα. Μα ξέρετε είναι και ο σύγχρονος τρόπος ζωής που σε παρασέρνει. Σε αναγκάζει να ζήσεις έτσι. Η συσσώρευση είναι το ιερό δισκοπότηρο της σύγχρονης ζωής. *(Το λέει με ένα ύφος διδακτικό, υπερτιμημένο -σαν να λέει τη μέγιστη σοφιστεία- δείχνοντας ότι κάτι τέτοιες φράσεις είναι έξω από το λεξιλόγιό του)*

Ρ.Σ.: Αλήθεια σε ποιον όροφο είμαστε; Πρέπει να ξέρω πόσην ώρα έχουμε ακόμη για τη συνεδρία μας!

Ι.Λ.: *(Προσπαθεί να δει)* Αμάν! Είμαστε στον 20ο· στο κυλικείο της εταιρείας και η τηλεόραση δείχνει... *(Προσπαθεί να δει καλύτερα)* Ευκαιρία να δω και τα χθεσινά... Μα πού το έβαλα; *(Κατουρώντας ψάχνει με το άλλο του χέρι ένα χαρτί. Ο Ρ.Σ. τον κοιτάζει απορημένος. Μετά από λίγο ψάξιμο το βρίσκει και ενώ κρατάει με το ένα χέρι το μόριό του και με το άλλο το χαρτί, μία κοιτάζει στο χαρτί, μία στο βάθος πίσω)*

Ρ.Σ.: Μα τι κάνετε;

Ι.Λ.: Προσπαθώ να δω τα αποτελέσματα!

Ρ.Σ.: Ποια αποτελέσματα;

Ι.Λ.: Των χθεσινών αγώνων που έπαιξα στο στοίχημα! Μα δεν μπορώ έτσι... Κρατάτε λίγο για να τα βλέπω καλύτερα; *(Δείχνει το μόριό του. Ο Ρ.Σ. κοιτάζει έντρομος προς το μόριό του Ι.Λ.)* Μα μη ντρέπεστε, σιγά τώρα, άνδρες είμαστε! Στρατό δεν πήγατε;

Ρ.Σ.: Με αυτό που βλέπω στο παντελόνι σας... Χα, χα, χα... -συγγνώμη που γελάω! Στη συσσώρευση μεγέθους δεν τα πάτε και τόσο καλά!

Ι.Λ.: Τι εννοείτε; Σας παρακαλώ πολύ! Δεν μπορείτε να μιλάτε έτσι για το μόριό μου. Μην με προκαλείτε! Δεν το έχω σε τίποτα να το στρέψω εναντίον σας.

Ρ.Σ.: Συγγνώμη. Όχι! Όχι! Χιούμορ έκανα! Χα, χα, χα...! Ας ηρεμήσουμε. Χα, χα, χα... *(Ο Ι.Λ. τον κοιτά αγριεμένος ενώ ο Ρ.Σ. γελάει, πάντα με ύφος ενός διδάκτορα - σχεδόν παρεκτρέπεται)*

Ι.Λ.: Συνεχίζετε αυτό το κακόγουστο και χονδροκομμένο αστεϊάκι;

Ρ.Σ.: Αγαπητέ Ιάκωβε, έχετε απόλυτο δίκιο. Παρεκτράπηκα. Επέδειξα πολιτικά μη ορθή συμπεριφορά. Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;

Ι.Λ.: Αν είναι δυνατόν! Να σε φωνάξουμε στο γάμο μας να μας πεις και του χρόνου! Κρατήστε μισό λεπτάκι. *(Ο Ρ.Σ. κρατά -με μια αποστροφή- το μόριό του Ι.Λ. ενώ ο δεύτερος διασταυρώνει τα αποτελέσματα των αγώνων)*

P.Σ.: Δε θέλει και ιδιαίτερη προσπάθεια... Χα, χα, χα! Πανάλαφρο είναι... Χα, χα, χα! (Ο Ι.Λ. τον κοιτά αγριεμένος ενώ ο P.Σ. γελάει, πάντα με το ίδιο ύφος)

Ι.Λ.: Σας παρακαλώ! Μπορείτε να το κάνετε χωρίς να μιλάτε; Ίπσουιτς - Νότιγγαμ Φόρεστ χι · Μλάντα Μπόλεσλαβ - Σπάρτα Πράγας άσος · Βιγιαρεάλ - Μπαρτσελόνα χι. Δεν το πιστεύω! Δεν το πιστεύω! Πρώτη φορά κερδίζω στο στοίχημα και... αυτοκτονώ!

P.Σ.: Μπορώ να απαλαχθώ από το... βάρος; Θέλω να κλείσω και το φερμουάρ μου!

Ι.Λ.: Ναι, βέβαια. (Απογοητευμένος τσαλακώνει και πετά το στοίχημα, κλείνει το φερμουάρ του και βαδίζει προς τις καρέκλες)

Όροφος 19ος: Θρύλε - Θεέ μου - Ολυμπιακέ μου

P.Σ.: Λυπάμαι βαθύτατα για αυτή μου την απαράδεκτη συμπεριφορά προηγουμένως. Ξέρετε, σχετικά με τη μικρή συσσώρευση μεγέθους...

I.Λ.: Το μόριό μου είναι σε πλήρη συστολή καθότι η πτώση... Καταλαβαίνετε. Και αυτή η πουά γραβάτα εμποδίζει την ομαλή κυκλοφορία του αίματος με αποτέλεσμα να μην αιματώνεται σωστά... Καταλαβαίνετε. Γι' αυτό και το μέγεθος δεν είναι τόσο, θα έλεγα, εντυπωσιακό. Υπάρχει, επομένως, ένα πρόβλημα συσσώρευσης μεγέθους, που ωστόσο είναι εντελώς παροδικό... Καταλαβαίνετε.

P.Σ.: Δεν είναι το θέμα μας αυτό. Και το μέγεθος δεν μετράει εξάλλου. Απολογούμαι ειλικρινά για αυτήν την παρεκτροπή. Ας συνεχίσουμε τη συνεδρία. Φτάσαμε ήδη στον 19ο όροφο.

I.Λ.: Και φυσικά δεν έχετε δει το μόριό μου όταν κοιτάζω τα στήθη της Πατρίτσια.

P.Σ.: Για πείτε μου περισσότερα, σας παρακαλώ, για τη συγκεκριμένη... δεσποινίδα, αν δεν κάνω λάθος.

I.Λ.: Δεσποινίδα, μάλιστα, και συνάδελφος από τη δουλειά · υφισταμένη μου δηλαδή. Ο ανεκπλήρωτος πόθος της ζωής μου · τα στήθη της δηλαδή, αλλά, εντάξει, και η ίδια φυσικά! (Σημειώνει ο P.Σ.)

P.Σ.: Προσπαθήσατε να εκφράσετε το ενδιαφέρον σας γι' αυτήν; Κάνατε κάποια συγκεκριμένη κίνηση για να δηλώσετε το θαυμασμό σας;

I.Λ.: Όχι. Εννοώ όχι όσο θα ήθελα ή όσο θα έπρεπε, τέλος πάντων. Βλέπετε είναι και η αδυναμία συγκέντρωσης από την οποία υποφέρω...

P.Σ.: Αδυναμία συγκέντρωσης;

I.Λ.: Έχετε διασταυρώσει ποτέ το βλέμμα σας με τις σφιχτές ρώγες της;

P.Σ.: .... (Σκέφτεται)

Ι.Λ.: Θα το θυμόσασταν σίγουρα. Δεν υπάρχει αρσενικό που θα έπαιρνε το βλέμμα του από πάνω τους. Σε μαγνητίζουν, σχεδόν σε υπνωτίζουν, όπως ο φακίρης την κόμπρα.

Ρ.Σ.: Ε, όχι και κόμπρα! Κάτι σε γυρίνο μου έκανε προηγουμένως! *(Δείχνει με μια κίνηση των φρυδιών προς το μόριο του Ι.Λ.)* Χα, χα, χα...

Ι.Λ.: Πάλι αυτό το χαζό αστειάκι; Καλύτερα να σταματήσουμε τη συνεδρία! Δεν οδηγεί πουθενά! Ίσα-ίσα φαίνεται να επιδεινώνει την ήδη βεβαρημένη κατάστασή μου!

Ρ.Σ.: Συγχωρέστε με! Χίλια συγγνώμη πραγματικά. Μου εξηγήσατε τους λόγους αυτής της μικρής, περιορισμένης θα έλεγα, συσσώρευσης μεγέθους και είμαι αδικαιολόγητος.

Ι.Λ.: ... *(Είναι ανένδοτος)*

Ρ.Σ.: Ορίστε πέφτω στα πόδια σας ζητώντας σας να με συγχωρήσετε! Εξάλλου δεν φαίνεται να κινδυνεύω και από τίποτα εδώ κάτω.

Ι.Λ.: Τι είπατε;

Ρ.Σ.: Τίποτα! Κάτι για τη συσσώρευση πραγμάτων. Συγχωρέστε με. Δώστε μου και το στοιχείο, αν θέλετε, να το εισπράξω εγώ για σας και δίνω τα χρήματα σε ένα συγγενικό σας πρόσωπο ή όπου μου πείτε δηλαδή.

Ι.Λ.: Καλώς. Δεκτή η συγγνώμη σας. Τα χρήματα κάντε τα κατάθεση στον λογαριασμό του ερασιτέχνη Ολυμπιακού. Ο Σύλλογος μάς χρειάζεται δίπλα του! *(Το λέει με περήφανο τρόπο, σχεδόν θρησκευτικό, ενώ κοιτάζει με σταθερό, παγωμένο βλέμμα τον ουρανό. Σαν να κοιτάζει τον Θεό στα μάτια).*

Ρ.Σ.: *(Σιωπή. Σηκώνεται και κάθεται στην καρέκλα)* Πιστεύετε στον Θεό;

Ι.Λ.: Εεε, εντάξει. Πιστεύω... Ιδιαίτερα κάθε Πάσχα και Χριστούγεννα.

Ρ.Σ.: Αν τον συναντήσετε μετά τη σύγκρουση, τι θα του πείτε;

Ι.Λ.: Τι να του πω; Τι ερώτηση είναι αυτή τώρα; Πολύ υποθετική, καθώς εκείνη τη στιγμή... *(Παύση · σκέφτεται)* Δεν ξέρω, πραγματικά δεν ξέρω...

Ρ.Σ.: Για να σας βοηθήσω λιγάκι · ας το κάνουμε λίγο πιο ρεαλιστικό... *(Πάει να φύγει)*

Ι.Λ.: Μα πού πάτε;

Ρ.Σ.: Αγαπητέ Ιάκωβε, περιμένετε ένα λεπτό και επιστρέφω. Είναι μια καινοτόμος ψυχαναλυτική προσέγγιση... (Φεύγει)

Ι.Λ.: ... (Μένει μόνος του στη σκηνή. Σιωπή. Ο Ι.Λ. απορεί και παίζει με τη γραβάτα του)
(Ξαφνικά, εμφανίζεται η Ευσεβεία, η καλόγρια)

ΕΥΣΕΒΕΙΑ: Ιάκωβε Λέδερμαν! Τι νομίζεις ότι κάνεις;

Ι.Λ.: (Ξαφνιασμένος) Ευσεβεία; Εσύ εδώ; Μα πώς...;

ΕΥΣΕΒΕΙΑ: Νόμιζες ότι θα ξέφευγες τόσο εύκολα από τις αμαρτίες σου;

Ι.Λ.: (Αμήχανα) Κοίτα, για εκείνο το βράδυ στο μοναστήρι...

ΕΥΣΕΒΕΙΑ: (Τον διακόπτει) Σιωπή! Δεν ήρθα για να συζητήσουμε τα παλιά. Ήρθα να σε προειδοποιήσω. Αυτό που πας να κάνεις είναι μέγα αμάρτημα!

Ι.Λ.: Μα εσύ δεν είσαι αληθινή. Είσαι απλά μια ανάμνηση, μια φαντασίωση...

ΕΥΣΕΒΕΙΑ: Αληθινή ή όχι, η φωνή της συνείδησής σου είμαι. Και σου λέω, σταμάτα αυτή την τρέλα!

Ι.Λ.: (Σκεπτικός) Και τι να κάνω; Να γυρίσω πίσω; Να συνεχίσω τη ζωή μου σαν να μη συνέβη τίποτα;

ΕΥΣΕΒΕΙΑ: Η ζωή είναι δώρο, Ιάκωβε. Ακόμα κι αν δεν το βλέπεις τώρα, υπάρχει ελπίδα.

Ι.Λ.: Ελπίδα; (Γελάει πικρά) Ποια ελπίδα; Για άλλη μια μέρα στο γραφείο; Για άλλο ένα απωθημένο; Για άλλη μια αποτυχία;

ΕΥΣΕΒΕΙΑ: Η αληθινή αποτυχία είναι να παραιτηθείς. Να εγκαταλείψεις.

(Η Ευσεβεία αρχίζει να ξεθωριάζει)

Ι.Λ.: Περίμενε! Μη φεύγεις! Πες μου τι να κάνω!

ΕΥΣΕΒΕΙΑ: (Η φωνή της ακούγεται μακρινή) Ζήσε, Ιάκωβε. Απλά... ζήσε.

(Η Ευσεβεία εξαφανίζεται)

ΘΕΟΣ:*(ο Ρ.Σ. - φωνή από το υπερπέραν)* Ιάκωβε Λέδερμαν!

Ι.Λ.: Αμάν! *(Πετάγεται από την καρέκλα)*

Θ.: Άκουσα ότι ετοιμάζεσαι να μας επισκεφθείς σε λίγο τέκνο μου.

Ι.Λ.: Μα, ποιος είναι;

Θ.: Ο Θεός!

Ι.Λ.: Ο Θεός; Θρύλε-Θεέ μου-Ολυμπιακέ μου! Θρύλε-Θεέ μου-Ολυμπιακέ μου! *(Η γροθιά του υψώνεται στον αέρα)*

Θ.: Δεν είμαι αυτός ο Θεός!

Ι.Λ.: Αλλά;

Θ.: Είμαι ο άλλος!

Ι.Λ.: Με συγχωρείτε! Η απόγνωση με κάνει να μην σκέφτομαι καθαρά.

Θ.: Βασικά, δεν είμαι ακριβώς ο Θεός. Είμαι ένας από το διοικητικό συμβούλιο του Θεού!

Ι.Λ.: Γιατί ο Θεός ποτέ είναι;

Θ.: Ο Θεός πέθανε!

Ι.Λ.: Πέθανε; *(Αρχίζει σιγά-σιγά να αγανακτεί)*

Θ.: Ναι, Ιάκωβε. Πέθανε... εεεενώ έπαιζε ζάρια!

Ι.Λ.: Μα ο Θεός δεν παίζει ζάρια!

Θ.: Χαζομάρες του Αϊνστάιν! Τον πυροβόλησαν γιατί έκλεψε σε μια ζαριά!

Ι.Λ.: Μα ο Θεός δεν κλέβει!

Θ.: Αναγκάστηκε να κλέψει γιατί ήταν πολλά τα λεφτά!

Ι.Λ.: Μα ο Θεός δεν είναι άπληστος!

Θ.: Εεε, είχε ανάγκη τα χρήματα... Χρωστούσε!

Ι.Λ.: Χρωστούσε ο Θεός; *(Αγανακτεί όλο και περισσότερο)*

Θ.: Έεεεπρεπε, ξέρεις, να πληρώσει... τη διατροφή του παιδιού του!

Ι.Λ.: Χωρισμένος ήταν ο Θεός;

Θ.: Ε, χωρισμένος, τώρα! Χαζομάρες. Θα τα ξαναβρίσκανε σύντομα. Είχε εξάλλου υποσχεθεί ότι δεν θα ξενοκοιτούσε ποτέ ξανά!

Ι.Λ.: Και μοιχεία;

Θ.: Πολύ κουραστικός γίνεσαι βρε παιδί μου! Εντάξει, για να σου πω την αλήθεια ο Θεός δεν υπήρξε ποτέ! Ό,τι έχεις ακούσει είναι ψέματα, εφευρέσεις του διοικητικού μας συμβουλίου για να σας εξουσιάζουμε. Αυτός ο Θεός που ξέρεις -έτσι όπως τον ξέρεις- δεν υπήρξε ποτέ!

Ι.Λ.: Θέλεις δηλαδή να μου πεις ότι το 1925 δεν ιδρύθηκε ο Ολυμπιακός; Αν είναι δυνατόν!

Θ.: Μα σου είπα και πριν δεν μιλάμε γι' αυτόν τον Θεό· αλλά για τον άλλον! Αυτόν που το συμβούλιό μας υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύει στη γη!

Ι.Λ.: Α, ναι. Σωστά. Όστε όλα είναι ψέματα;

Θ.: Αυτός ο Θεός δεν υπήρξε ποτέ!

Ι.Λ.: Επομένως έχουμε δίκιο που λέμε ότι ο ένας και μοναδικός Θεός είναι ο Ολυμπιακός!

Θ.: Τι να σου πω τώρα;

Ι.Λ.: Δεν υπάρχει σωτήρια! Δεν πρόκειται να με σώσει κανείς· είμαι καταδικασμένος! Καταδικασμένος! Και είχα μια κρυφή ελπίδα... Πω ρε γαμώτι μου!

Ρ.Σ.: *(Επιστρέφει στη σκηνή)* Δεν σώζει ο Θεός τον άνθρωπο, αγαπητέ Ιάκωβε! Εμείς θα σώσουμε το Θεό, πολεμώντας, δημιουργώντας, ζώντας σαν ήρωες! Προσεύχομαι σημαίνει

αγωνίζομαι· όπως γράφει ο Καζαντζάκης: “Η προσευχή μου δεν είναι κλαψούρισμα ζητιάνου μήτε ερωτικά εξομολόγηση. Μήτε ταπεινός απολογισμός εμποράκου: σου ‘δωκα, δώσε μου.”

Ι.Λ.: *(Αδιαφορεί για τα λεγόμενα του Ρ.Σ.)* Όσο και να προσευχηθώ τώρα, ούτε η προεδράρα δεν μπορεί να με σώσει...

Ρ.Σ.: *(Έχει απορροφηθεί στην αφήγηση)* “Καβαλάρηδες οδεύουμε στο λιοπύρι ή κάτω από σιγανή βροχή· εγώ κι ο Θεός μου· και κουβεντιάζουμε χλωμοί, πεινασμένοι, ανυπόταχτοι.”

Όροφος 18ος: Μια ζωή πληρώνω

Ι.Λ.: *(Χτυπάει το κινητό του -ο ήχος ύμνος του Ολυμπιακού- και διακόπτεται ο λόγος του Ρ.Σ. Βγάζει από την τσέπη ένα πανάκριβο smartphone και το κοιτάει με στενοχώρια)* Κοίτα ρε γαμώτο, ούτε μια βδομάδα δεν το έχω και τώρα με την πτώση θα γίνει κομμάτια στο πεζοδρόμιο! Αμαρτία, έπρεπε να το έχω αφήσει πάνω στο γραφείο μου πριν πέσω.

(Το κινητό συνεχίζει να χτυπάει επίμονα και ο Ρ.Σ. του κάνει νόημα να το σηκώσει)

Ι.Λ.: Παρακαλώ;

ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ: Ο κύριος Λέδερμαν;

Ι.Λ.: Μάλιστα, ποιος είναι παρακαλώ; Πείτε μου γρήγορα, γιατί είμαι ...καθ' οδόν!

Τ.: Ο κύριος Ιάκωβος Λέδερμαν;

Ι.Λ.: *(Εκνευρισμένος)* Αν με ρωτήσετε και πατρώνυμο, πολύ φοβάμαι ότι δεν θα προλάβω να σας απαντήσω. Ένας περίεργος ήχος θα διακόψει τη συνομιλία μας.

Τ.: Σας τηλεφωνώ εκ μέρους της τράπεζας Fabulous Life & Co.

Ι.Λ.: *(Απορημένος στρέφεται προς τον Ρ.Σ. ενώ βάζει την παλάμη στο μικρόφωνο να μην ακουστεί)* Μα ακόμα δεν πρόλαβα να πέσω και πήραν ήδη χαμπάρι την απουσία μου; Καλά, πόσην ώρα λείπω; *(Κοιτάει το ρολόι του)* Ακόμη δεν έχει αρχίσει το πρωινό ωράριο! Ούτε 6 ορόφους δεν έχω προλάβει να πέσω ακόμα... Αυτή η κωλοτράπεζα θα με ακολουθεί μια ζωή! Η νέα διοίκηση τα κάνει αυτά! Δεν ήταν έτσι τα πράγματα παλιά...

Τ.: *(Με φωνή απόλυτα ψυχρή)* Επικοινωνώ μαζί σας για το θέμα της πιστωτικής σας. Έχετε τρεις μήνες να πληρώσετε τη δόση σας. Δυστυχώς δεν μπορούμε να σας δώσουμε άλλη πίστωση χρόνου.

Ι.Λ.: *(Χαμογελώντας ειρωνικά)* Μα σας παρακαλώ κυρία μου, ήμουν πάντα συνεπής πελάτης και υπηρέτης της τράπεζας -έχω δώσει ψυχή και σώμα γι' αυτήν- και νομίζω δικαιούμαι μια μικρή πίστωση χρόνου!

Τ.: *(Με φωνή που σκληραίνει βαθμηδόν)* Λυπάμαι κύριε Λέδερμαν. Δεν μπορούμε να σας δώσουμε άλλη πίστωση. Τα χρονικά περιθώρια εξαντλήθηκαν και θα πρέπει να προσφύγουμε σε ένδικα μέσα!

Ι.Λ.: *(Συγκρατώντας με κόπο τα γέλια του)* Μα σας παρακαλώ κυρία μου, δώστε μου έστω... έστω πέντε λεπτά! Να προλάβω να πεταχτώ μέχρι το κοντινότερο υποκατάστημα της τράπεζας!

Τ.: *(Με φωνή μαλακωμένη)* Χαίρομαι που είστε συνεργάσιμος. Εάν εξοφλήσετε όλες τις καθυστερούμενες δόσεις σήμερα, η τράπεζα θα σας εντάξει εκ νέου στη λίστα των αξιόπιστων πελατών και θα σας αυξήσει το πιστωτικό σας όριο.

Ι.Λ.: Τώρα τρέχω κυρία μου. *(Κοιτάζει κάτω στο δρόμο)* Να, όπου νά 'ναι φτάνω στην είσοδο της τράπεζας. *(Ξαναβάζει την παλάμη στο μικρόφωνο για να μην ακουστεί το γέλιο του)*

Τ.: Σας ευχαριστώ κύριε Λέδερμαν και συγγνώμη για την ενόχληση. Εισπρακτική εταιρεία είμαστε, οφείλουμε να σας ενημερώσουμε για την οφειλή σας. Μακάρι να ήταν όλοι τόσο συνεργάσιμοι.

Ι.Λ.: Μα τι λέτε κυρία μου, είστε τόσο ευγενική. Τη δουλειά σας κάνετε άλλωστε, το καταλαβαίνω πολύ καλά, εργαζόμενος της τράπεζας είμαι εξάλλου. Πρέπει να ζήσουν κι αυτές οι κακόμοιρες, τόσους υπαλλήλους πληρώνουν. Αν και μαθαίνω ότι τελευταία έχουν ...πέσει οι μισθοί.

Τ.: Εύχομαι να μην χρειαστεί να σας ενοχλήσω ξανά σύντομα.

Ι.Λ.: Όποτε θέλετε, αλίμονο, για τα επόμενα τριάντα δευτερόλεπτα θα είναι χαρά μου. Για πιο μετά δεν υπόσχομαι...

Τ.: Σας ευχαριστώ ξανά και σας εύχομαι μια θερμή καλημέρα.

Ι.Λ.: *(Ειρωνικά)* Μια καλημέρα είν' αυτή, πες την κι ας ...πέσει κάτω. Να σας κάνω μια ερώτηση, μιας και γνωριστήκαμε;

Τ.: Πείτε μου.

Ι.Λ.: Θα πέσουν καθόλου τα επιτόκια σήμερα, τι μαθαίνετε; Κάτι πήρε το αυτί μου για κάθετη πτώση...

Τ.: Τι να σας πω κύριε Λέδερμαν; Ρωτήστε στην τράπεζα που θα πάτε!

Ι.Λ.: Και κάτι ακόμα κυρία μου, αν έχετε την καλοσύνη...

Τ.: Βεβαίως, αν μπορώ...

Ι.Λ.: Δεν θα ήθελα να νομίσετε ότι σας την πέφτω, αλλά... τι νούμερο σουτιέν φοράτε; Από την πληθωρική φωνή σας κόβω για τεσσαράκι!

Τ.: ... *(κλείνει το ακουστικό με δύναμη)*

Ι.Λ.: *(Στρέφεται προς τον Ρ.Σ. ανασηκώνοντας τους ώμους)* Πρέπει να καθιερώσουν τις βιντεοκλήσεις, τι να καταλάβεις τώρα μόνο από τη φωνή; Τσάμπα το πέσιμο...

(Σιωπή)

Ρ.Σ.: Τίποτα δεν πάει χαμένο αγαπητέ μου. Αν δεν πέσει κανείς, δεν έχει την ευκαιρία να μάθει να σηκώνεται. Αν δεν λυγίσει τα γόνατά του ο άνθρωπος, πώς θέλει να πηδήξει ψηλότερα;

Ι.Λ.: Για να πέσει δυνατότερα!

Ρ.Σ.: Και να ξαναπηδήξει ψηλότερα!

Ι.Λ.: Και να ξαναπέσει ακόμη δυνατότερα!

Ρ.Σ.: Τη στιγμή εκείνη, αγαπητέ μου, στο ύψιστο σημείο του άλματος βλέπει κανείς πολλά, τόσα που γεμίζουν τα στήθη του φωτιά για το επόμενο άλμα!

Ι.Λ.: Ωραία τα λέτε, μα δύσκολα αυτά τα λόγια θα έβρισκαν εφαρμογή σε εμένα...

Ρ.Σ.: Έχω την άποψη, φίλτατε Ιάκωβε, πως αυτά τα λόγια είναι σπάνια κογχύλια στα πιο βρόμικα νερά της ψυχής του καθενός. Όσο είμαστε προγραμματισμένοι να καταστροφολογούμε και να υποτασσόμαστε, άλλο τόσο είμαστε για να δημιουργούμε και να επαναστατούμε. Ακόμη και σε εσάς στοιχηματίζω ότι υπάρχουν μέσα σας τέτοια κογχύλια...

Ι.Λ.: Μέσα μου; Πού δηλαδή περίπου;

Ρ.Σ.: *(Χαμογελώντας)* Ίσως εκεί που δεν τολμάτε να κοιτάξετε. Στα όνειρα που εγκαταλείψατε, στις σχέσεις που φοβηθήκατε να δημιουργήσετε, στα "θα" που ποτέ δεν έγιναν πράξη.

Ι.Λ.: *(Σκεπτικός)* Μα αν υπήρχαν, δεν θα τα είχα ήδη ανακαλύψει;

Ρ.Σ.: Όχι απαραίτητα. Μερικές φορές χρειάζεται να πέσουμε για να δούμε τι πραγματικά κρύβουμε μέσα μας.

Ι.Λ.: *(Γελώντας πικρά)* Λοιπόν, αν μη τι άλλο, αυτή τη στιγμή σίγουρα πέφτω!

Ρ.Σ.: Ακριβώς! Και τι βλέπετε καθώς πέφτετε;

Ι.Λ.: *(Κοιτάζοντας γύρω του)* Βλέπω... βλέπω τη ζωή μου να περνά μπροστά από τα μάτια μου. Τις χαμένες ευκαιρίες, τις στιγμές που δεν εκτίμησα... *(Πάυση)* Και βλέπω... τη Πατρίτσια.

Ρ.Σ.: Η Πατρίτσια. Πάντα επιστρέφετε σε αυτήν. Τι σημαίνει για εσάς;

Ι.Λ.: *(Με έμφαση)* Είναι το απωθημένο μου, το όνειρο που ποτέ δεν τόλμησα να κυνηγήσω!

Ρ.Σ.: Και γιατί δεν το κυνηγήσατε;

Ι.Λ.: *(Σιωπή για λίγο)* Φόβος... φοβόμουν την απόρριψη, φοβόμουν να ρισκάρω τη θέση μου στην εταιρεία... *(Πάυση)* Φοβόμουν να ζήσω.

Ρ.Σ.: Και τώρα;

Ι.Λ.: Τώρα... τώρα είναι αργά.

Ρ.Σ.: Είναι όμως;

(Ο Ιάκωβος μένει σιωπηλός, βυθισμένος στις σκέψεις του)

Όροφος 17ος: Ιστορία μου, αμαρτία μου

Ρ.Σ.: Νομίζω ότι, στον ελάχιστο χρόνο που μας απομένει, μια ανορθόδοξη μέθοδος ίσως να βοηθούσε να φωτίσουμε τις πιο σκοτεινές σας πλευρές...

Ι.Λ.: Κλύσμα; Οτιδήποτε άλλο εκτός από κλύσμα! Α, και σας ξεκαθαρίζω εξ αρχής ότι υπόθετα δεν πήρα, ούτε πρόκειται να πάρω ποτέ! Κλύσμα και υπόθετα, κομμένα!

Ρ.Σ.: Ιάκωβε, δεν πρόκειται για τίποτα από αυτά. Μιλώ για ύπνωση, μια διαδικασία που επιτρέπει την απομόνωση των εξωτερικών ερεθισμάτων και την εξερεύνηση του υποσυνείδητου. Οι υπέρμαχοι της μετενσάρκωσης -αν και διαφωνώ κάθετα με αυτό- ισχυρίζονται ότι με την ύπνωση ακόμη και εικόνες από τις προηγούμενες ζωές του υπνωτισμένου έρχονται στην επιφάνεια. Ουσιαστικά η ύπνωση πρόκειται για ένα μεγάλο σε διάρκεια πλασέμπο το οποίο φέρνει στην επιφάνεια ξεχασμένες -βαθιά θαμμένες στο υποσυνείδητο- στιγμές και μνήμες από τη ζωή και τα όνειρα του υπνωτισμένου.

Ι.Λ.: Κι όλα αυτά για να βρούμε αυτά τα παλιοκογχύλια; Θα πονέσει;

Ρ.Σ.: Όχι, φυσικά.

Ι.Λ.: Δεν θα μου βάλετε δάχτυλο, το υπόσχεστε;

Ρ.Σ.: Τι είναι αυτά που λέτε κύριε Λέδερμαν, σας παρακαλώ! Αρκετά πια με την ομοφοβία σας και με τον υπερφίαλο ψευτοανδρισμό σας! Θα ήθελα καταρχήν να κλείσετε το κινητό σας.

Ι.Λ.: *(Το κλείνει)*

Ρ.Σ.: Ωραία. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να καθίσετε βαθιά στην καρέκλα σας...

Ι.Λ.: *(Τον διακόπτει)* Τι βαθιά να καθίσω, πλαστική είναι!

Ρ.Σ.: *(Ενοχλημένος)* Τέλος πάντων! Στο μυαλό σας είμαστε εξάλλου και θα μπορούσατε να είχατε σκεφτεί πιο άνετες πολυθρόνες!

Ι.Λ.: Σωστά, με συγχωρείτε.

Ρ.Σ.: *(Ανασαίνει βαθιά)* Θα ήθελα, λοιπόν, να χαλαρώσετε όσο μπορείτε περισσότερο, επικεντρώνοντας το βλέμμα σας στη σφαίρα αυτού του εκκρεμούς. *(Εμφανίζει ένα εκκρεμές και αρχίζει να το κουνάει)*

Ι.Λ.: Μάλιστα. Ας προχωρήσουμε - εδώ που φτάσαμε... *(Συγκεντρώνεται στο εκκρεμές)*
Είπαμε, όχι δάχτυλο ε;!

Ρ.Σ.: *(Πατρικά και στοργικά μιλώντας)* Όχι, φυσικά.

Ι.Λ.: Ούτε υπόθετα;!

Ρ.Σ.: Ούτε από αυτά.

Ρ.Σ.: Χαλαρώστε... Χαλαρώστε... Πετάξτε...

Ι.Λ.: Αυτό κάνω εδώ και ώρα, κατά κάποιο τρόπο, κύριε Ρόμπερτ Σόπεν.

Ρ.Σ.: Προς τα πάνω, εννοώ, να πετάξετε.

Ι.Λ.: Πετάω... *(Τρεμοπαίζουν τα μάτια)* Είμαστε στον 17ο όροφο...

Ρ.Σ.: Βγάλτε από το μυαλό σας τι γίνεται εδώ. Χαλαρώστε... Χαλαρώστε...

Ι.Λ.: Χαλαρώνω... Χαλαρώνω... *(Μισοκλείνει τα μάτια)*

Ρ.Σ.: Ομμμμ... Ομμμμ...

Ι.Λ.: Ομμμμ... Ομμμμ... *(Κλείνει εντελώς τα μάτια)*

Ρ.Σ.: Ομμμμ...

Ι.Λ.: Ο... *(Ροχαλίζει)*

Ρ.Σ.: Πανάθεμά τον! Κοιμήθηκε! *(Ψιθουριστά)* Ιάκωβε Λέδερμαν...

Ι.Λ.: *(Απαντά «έλα» ροχαλίζοντας)*

Ρ.Σ.: Τι βλέπετε τριγύρω σας;

Ι.Λ.: *(Λέει κάτι ακαταλαβίστικο ροχαλίζοντας)*

Ρ.Σ.: Ιάκωβε σταματήστε να ροχαλίζετε...

Ι.Λ.: *(Αλλάζει πλευρό)*

Ρ.Σ.: Μην αλλάζετε πλευρό! Γυρίστε ανάσκελα σας παρακαλώ!

Ι.Λ.: *(Επανέρχεται στην αρχική του θέση)*

Ρ.Σ.: Κοιτάξτε γύρω σας το χώρο και περιγράψτε σε ποια εποχή βρίσκεστε ή τουλάχιστον τι ρούχα φοράτε...

Ι.Λ.: Βρίσκομαι σε μια παραλία... Μια υπέροχη εξωτική παραλία. Βλέπω φοίνικες, μπανανιές και θάλασσα. Παντού έχει θάλασσα, μια ήρεμη γαλάζια θάλασσα. Είμαι σχεδόν γυμνός, φοράω μόνο μια προβιά που κρύβει τα αχαμνά μου κι έχω ένα τουφέκι κρεμασμένο στον ώμο. *(Ψηλαφίζει το πρόσωπό του)* Έχω μούσια και μακριά μαλλιά.

Ρ.Σ.: Ενδιαφέρον. Τι άλλο βλέπετε;

Ι.Λ.: *(Ξαφνικά, η έκφρασή του αλλάζει)* Βλέπω... βλέπω τον εαυτό μου. Όχι εδώ στην παραλία, αλλά πίσω στο γραφείο. Είμαι μικρότερος, ίσως 25 χρονών. Είναι η πρώτη μου μέρα στη δουλειά.

Ρ.Σ.: Πώς νιώθετε;

Ι.Λ.: Νιώθω... ενθουσιασμένος. Γεμάτος ελπίδα. *(Παύση)* Και φόβο. Φοβάμαι μην αποτύχω.

Ρ.Σ.: Τι συμβαίνει μετά;

Ι.Λ.: *(Η φωνή του τρέμει ελαφρά)* Βλέπω τον εαυτό μου να δουλεύει ασταμάτητα. Ώρες ατελείωτες. Χάνω γενέθλια, γιορτές, ραντεβού. Όλα για την καριέρα. *(Παύση)* Και μετά... βλέπω την Πατρίτσια.

Ρ.Σ.: Πείτε μου για την Πατρίτσια.

Ι.Λ.: *(Με νοσταλγία)* Είναι όμορφη. Έξυπνη. Την πρώτη φορά που την είδα, ένιωσα κάτι που δεν είχα ξαναβιώσει. Αλλά...

Ρ.Σ.: Αλλά;

Ι.Λ.: *(Με πίκρα)* Αλλά δεν έκανα τίποτα. Ήμουν πολύ απασχολημένος κυνηγώντας την επόμενη προαγωγή, το επόμενο bonus. *(Γελάει πικρά)* Ιστορία μου, αμαρτία μου...

Ρ.Σ.: Ιάκωβε, τι βλέπετε τώρα;

Ι.Λ.: *(Ανοίγει τα μάτια του, επιστρέφοντας από την ύπνωση)* Βλέπω... βλέπω ότι έκανα λάθος. Όλα αυτά τα χρόνια, κυνηγούσα το λάθος όνειρο.

Ρ.Σ.: Και ποιο είναι το σωστό όνειρο;

Ι.Λ.: *(Σιωπή για λίγο)* Να ζήσω. Πραγματικά να ζήσω. Όχι απλά να υπάρχω.

Ρ.Σ.: Και τώρα που το συνειδητοποιήσατε αυτό, τι σκοπεύετε να κάνετε;

Ι.Λ.: *(Κοιτάζει κάτω, προς το έδαφος που πλησιάζει)* Μα... είναι αργά. Πέφτω.

Ρ.Σ.: Είναι όμως ποτέ πραγματικά αργά, Ιάκωβε;

(Σιωπή. Ο Ιάκωβος φαίνεται να σκέφτεται έντονα)

Όροφος 16ος: Εσωτερική διγλωσσία

Ρ.Σ.: Ιάκωβε, θέλω να σκεφτείτε κάτι. Αν μπορούσατε να γυρίσετε πίσω το χρόνο, τι θα κάνατε διαφορετικά;

Ι.Λ.: *(Σκέφτεται για λίγο)* Θα έλεγα στον εαυτό μου να μη φοβάται. Να ρισκάρει περισσότερο. Να ζήσει περισσότερο.

Ρ.Σ.: Και γιατί δεν το κάνετε τώρα;

Ι.Λ.: *(Εκπληκτος)* Τώρα; Μα πέφτω! Σε λίγο θα...

Ρ.Σ.: *(Τον διακόπτει)* Ακριβώς. Πέφτετε. Αλλά δεν έχετε προσγειωθεί ακόμα. Έχετε ακόμα χρόνο. Έχετε ακόμα επιλογές.

Ι.Λ.: *(Σαστισμένος)* Τι εννοείτε;

Ρ.Σ.: Η ζωή, Ιάκωβε, είναι μια συνεχής πτώση. Όλοι πέφτουμε. Το θέμα είναι πώς αντιμετωπίζουμε αυτή την πτώση.

(Ξαφνικά, εμφανίζεται η Πατρίτσια ως οπτασία)

Π.Λ.: Ιάκωβε, σε παρακαλώ, μην τα παρατάς!

Ι.Λ.: *(Εκπληκτος)* Πατρίτσια; Είσαι πάλι εδώ;

Π.Λ.: Είμαι πάντα εδώ, Ιάκωβε. Στην καρδιά σου, στο μυαλό σου. Είμαι το όνειρο που δεν τόλμησες να κυνηγήσεις.

Ι.Λ.: *(Με πόνο)* Και τώρα είναι πολύ αργά...

Π.Λ.: Δεν είναι ποτέ αργά για να ζήσεις, Ιάκωβε. Ακόμα και τώρα, έχεις επιλογή.

Ρ.Σ.: Ακούστε την, Ιάκωβε. Η εσωτερική σας φωνή σας μιλάει.

Ι.Λ.: *(Μπερδεμένος)* Μα τι μπορώ να κάνω; Πέφτω!

Π.Λ.: Μπορείς να επιλέξεις πώς θα πέσεις. Μπορείς να επιλέξεις να ζήσεις, ακόμα και τώρα.

Ι.Λ.: *(Σκεπτικός)* Να ζήσω... ακόμα και τώρα...

(Η Πατρίτσια εξαφανίζεται αργά)

Ρ.Σ.: Ιάκωβε, η ζωή είναι γεμάτη εσωτερικές αντιφάσεις, μια εσωτερική διγλωσσία αν θέλετε. Από τη μία ο φόβος, από την άλλη η επιθυμία για ζωή. Ποια φωνή θα ακούσετε;

Ι.Λ.: *(Κοιτάζει τον Ρ.Σ. με νέα αποφασιστικότητα)* Θέλω να ζήσω, δόκτωρ. Ακόμα και αν έχω μόνο λίγα δευτερόλεπτα, θέλω να τα ζήσω πραγματικά.

Ρ.Σ.: *(Χαμογελά)* Αυτό είναι το πνεύμα, Ιάκωβε. Τώρα, πείτε μου, τι θέλετε να κάνετε με αυτά τα δευτερόλεπτα;

Ι.Λ.: *(Σκέφτεται για μια στιγμή)* Θέλω να πω στην Πατρίτσια πώς νιώθω. Θέλω να ρισκάρω. Θέλω να ζήσω χωρίς φόβο, έστω και για λίγο.

Ρ.Σ.: Τότε κάντε το, Ιάκωβε. Δεν είναι ποτέ αργά για να ζήσετε το όνειρό σας.

(Ο Ιάκωβος κλείνει τα μάτια του, παίρνει μια βαθιά ανάσα, και φαίνεται να παίρνει μια απόφαση)

Όροφος 15ος: Ο διεφθαρμένος Σούπερμαν

ΣΟΥΠΕΡΜΑΝ: *(Εισέρχεται μέσα από το κοινό με το δεξί χέρι γροθιά και παρατεταμένο. Είναι χοντρούλης με μουστάκι και τριχωτό στήθος. Φοράει αλυσίδα με σταυρό, δαχτυλίδι και έχει το νύχι του μικρού δαχτύλου μεγάλο)* Επ, τι γίνεται; Αυτοκτονούμε και μας πήρε ο ύπνος; *(Ο Ι.Λ. και ο Ρ.Σ. δεν αποκρίνονται όντας υπνωτισμένοι και οι δύο)*. Ξυπνήστε ντε, είμαστε στον 15ο όροφο, λίγη ώρα πριν την προσγείωση ή μάλλον... λίγη ώρα πριν τη σύγκρουση. Ελάτε! Σηκωθείτε! Πάμε! *(Χτυπάει παλαμάκια)*

Ρ.Σ.: Τι συμβαίνει; Πώς βρέθηκα υπνωτισμένος;

Ι.Λ.: Οοοοοοοοοοοο! *(Τεντώνεται και χασμουριέται)* Τι γίνεται; Αυτό ήταν; Πέθανα;

Σ.: Όχι, φίλε μου. Έχεις ακόμη 15 ορόφους μέχρι το τέλος.

Ρ.Σ.: Συγγνώμη κύριε, ποιος είστε;

Σ.: Ποιος είμαι λέει; Άκου ρε συ τον μπαγλαμά τι ρωτάει!

Ρ.Σ.: Σας παρακαλώ αγαπητέ μου! Είμαι ο Άουερ Σόπεν! Ρόμπερτ Άουερ Σόπεν, διδάκτωρ ψυχιατρικής του διάσημου Πανεπιστημίου της Βιέννης!

Σ.: Ωραία, τρελομπαγλαμάς με διδακτορικό!

Ρ.Σ.: Προσέξτε τα λόγια σας!

Σ.: Αυτό το "S" τι σας λέει εδώ; E; Τι σας λέει; E;

Ι.Λ.: Είστε ο...

Σ.: Ναι, είμαι ο Σούπερμαν! Τελείωσα την περιπολία και επιστρέφοντας σπίτι, σας πέτυχα τυχαία στον αέρα.

Ι.Λ.: Μα, συγγνώμη κιόλας, έχει τέτοια κοιλιά ο Σούπερμαν;

Σ.: Έβαλα λίγα κλάκια παραπάνω στις γιορτές. Είναι και αυτή η τεχνολογία με τους αυτόματους, υπερηχητικούς ανυψωτήρες που αναγκάζει ακόμη και εμάς τους σκληρά

εργαζόμενους σούπερ ήρωες να απέχουμε από τη γυμναστική και έτσι βάζουμε ένα-δυο παραπανίσια κιλάκια.

Ρ.Σ.: Ε, όχι και ένα-δυο αγαπητέ μου! Είστε τουλάχιστον 15 κιλά υπέρβαρος! *(Δείχνει ενοχλημένος ο Σ. ενώ κρατάει τη ζώνη του)*

Ι.Λ.: Πέρα από αυτό! Έχει μουστάκι ο Σούπερμαν;

Σ.: Προβλέπεται από την υπηρεσία για τους παραδοσιακούς και μερακλήδες σούπερ ήρωες σαν και εμένα. Οι περισσότεροι συνάδελφοι, βέβαια, ξυρίζονται καθημερινά· ο Μπάτμαν, ο Ρόμπιν, ο Σπάιντερμαν... Όλοι, μέχρι και το Μπατ-γκερλ! *(Κλείνει το μάτι στον Ι.Λ. ενώ χρησιμοποιεί το νύχι του μικρού δαχτύλου σαν οδοντογλυφίδα και μπατονέτα).*

Ι.Λ.: Ξυρίζεται το Μπατ-γκερλ;

Σ.: Τι δεν καταλαβαίνεις τώρα; Μπικίνι σου λέω - δεν αφήνει τίποτα!

Ι.Λ.: Σταμάτα Σούπερμαν γιατί είμαι και γω Λέδερμαν, κι αν αρχίσω να σκέφτομαι πάλι τα βυζιά της Πατρίτσια θα γίνει χαμός εδώ!

Σ.: Αυτήν από τον 22ο λες;

Ι.Λ.: Ναι! Γνωρίζετε;

Σ.: Όχι, αλλά την έχω δει κάμποσες φορές. Καλό ε;

Ι.Λ.: Μόνο καλό; Τρίκαλο... Αχ... Το μεγαλύτερο όνειρό μου είναι να βυθιστώ στα ζουμερά της στήθη...

Σ.: Αχ... Αυτά είναι. Άμα είσαι σούπερ ήρωας απαγορεύεται να προσεγγίζεις ερωτικά άλλες γυναίκες πέρα από σούπερ ηρωίδες... *(Παραπονεμένα)*

Ι.Λ.: Και δηλαδή, αφού είσαι ο Σούπερμαν... Αυτό σημαίνει ότι... ότι μπορείς να με σώσεις!

Σ.: Δυστυχώς όχι, φίλε μου.

Ι.Λ.: Όχι; Μα γιατί; Αυτή δεν είναι η δουλειά σου;

Σ.: Η υπηρεσία έχει υπογράψει σύμβαση με την εκκλησία που μας απαγορεύει να σώσουμε ανθρώπους που αυτοκτονούν. Και από ό,τι καταλαβαίνω - βλέπω και τον τρελογιατρό εδώ (ο Ρ.Σ. δείχνει να προσβάλλεται) - για αυτοκτονία πρόκειται. Λυπάμαι φιλαράκο...

Ι.Λ.: Μα έχω μετανιώσει, δε θέλω να...

Ρ.Σ.: Αγαπητέ Ιάκωβε, πρέπει να πάρεις απόφαση ότι βρίσκεσαι στην τελική σου πτώση και να πολεμήσεις μονάχος μέχρι τέλους!

Ι.Λ.: Μα σε παρακαλώ ρε Σούπερμαν, κάνε κάτι!

Σ.: Δε μπορώ σου είπα - χώρια του ότι έχει τελειώσει το ωράριό μου. Τι νομίζεις, με τόσα που μας έχουν κόψει, αυτό έλειπε να δουλεύαμε και απλήρωτες υπερωρίες! Έλα από εβδομάδα άμα θες να το συζητήσουμε.

Ι.Λ.: (Με νέα αποφασιστικότητα) Όχι, δε θα περιμένω μέχρι την άλλη εβδομάδα. Δε θα περιμένω ούτε λεπτό παραπάνω. Σούπερμαν, μπορεί εσύ να μην κάνεις τη δουλειά σου, αλλά εγώ θα κάνω τη δική μου.

Σ.: (Έκπληκτος) Τι εννοείς;

Ι.Λ.: Εννοώ ότι θα σώσω τον εαυτό μου. Όχι από την πτώση - είναι πολύ αργά γι' αυτό. Αλλά θα σώσω την ψυχή μου, την αξιοπρέπειά μου, το δικαίωμά μου να ζήσω, έστω και για λίγα δευτερόλεπτα.

Ρ.Σ.: (Χαμογελώντας) Μπράβο, Ιάκωβε! Αυτό είναι το πνεύμα!

Σ.: (Μπερδεμένος) Μα... πώς;

Ι.Λ.: Θα ζήσω, Σούπερμαν. Θα ζήσω περισσότερο σε αυτά τα τελευταία δευτερόλεπτα απ' ό,τι έζησα σε όλη μου τη ζωή. Και ξέρεις κάτι; Δε χρειάζομαι εσένα ή κανέναν άλλον για να το κάνω.

(Ο Σούπερμαν κοιτάζει έκπληκτος τον Ιάκωβο και μετά τον Ρ.Σ.)

Σ.: (Μουρμουρίζοντας) Ίσως τελικά να έκανα λάθος που δεν τον βοήθησα...

Ρ.Σ.: Μερικές φορές, η μεγαλύτερη βοήθεια είναι να αφήσουμε τους ανθρώπους να βοηθήσουν τον εαυτό τους.

(Ο Σούπερμαν γνέφει σκεπτικά και αποχωρεί αργά)

Όροφος 14ος: Η πουά γραβάτα

Ρ.Σ.: Αλήθεια, μιας και βλέπω ότι πλησιάζουμε στον 14ο όροφο, λύστε μου μια απορία που την έχω από την αρχή της συνεδρίας μας: Αν και ο επίσημος ενδυματολογικός κώδικας της εταιρείας προβλέπει για τους εργαζόμενους γραβάτα με ρίγες, για ποιο λόγο εσείς φοράτε πουά γραβάτα; *(Κάθεται δίπλα του)*

Ι.Λ.: Αχ, τα βυζιά της Πατρίτσια... *(Κοιτάει στο κενό νοσταλγικά και δείχνει να μετανιώνει για κάτι αδιευκρίνιστο)*

Ρ.Σ.: Τι θέλετε να πείτε;

Ι.Λ.: Εντάξει, όχι μόνο τα βυζιά της Πατρίτσια αλλά και τα βυζιά κάθε γυναίκας.

Ρ.Σ.: Αχ... *(Κοιτάει στο κενό νοσταλγικά)*

Ι.Λ.: Αχ... *(Κοιτάει στο κενό νοσταλγικά)*

Ρ.Σ.: Τα βυζιά γενικά... *(Συνεχίζει να κοιτά)*

Ι.Λ.: *(Επαναφέρει το βλέμμα)* Εντάξει, αλλά ιδιαίτερα της Πατρίτσια...

Ρ.Σ.: Λέτε να έχει κάνει και piercing; Καταλαβαίνετε, διαγράφο χαρακτήρα.

Ι.Λ.: Δε νομίζω, θα το είχα σίγουρα παρατηρήσει. Αχ...

Ρ.Σ.: Αχ... *(Ανασκουμπώνεται)* Σας παρακαλώ αγαπητέ μου! Ας επανέλθουμε στην τάξη! Με παρασύρατε! Τι σχέση έχουν τα στήθη της Πατρίτσια με την πουά γραβάτα;

Ι.Λ.: Αυτή η γραβάτα δεν είναι μια οποιαδήποτε πουά γραβάτα...

Ρ.Σ.: Αλλά;

Ι.Λ.: Είναι μια από τις πολλές χειροποίητες -κατά παραγγελία- πουά γραβάτες που έχω...

Ρ.Σ.: Και γιατί κατά παραγγελία; Οι του εμπορίου δε σας κάνουν;

Ι.Λ.: Πόσες βούλες έχει η γραβάτα μου;

P.Σ.: Ορίστε;

I.Λ.: Ρωτάω: Πόσες βούλες έχει η γραβάτα μου;!

P.Σ.: Ένα λεπτό να μετρήσω... 2-4-6-8-10-12-14 και μία 15. Μία γραβάτα με λίγες βούλες διαφορετικών μεγεθών.

I.Λ.: Λίγες για πουά γραβάτα, πολλές όμως αν σκεφτείτε ότι η κάθε βούλα αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γυναικείων στηθών -ζευγάρια πάντα!- που έχω πιάσει. Και το μέγεθος συμβολίζει, ξέρετε, το *(κάνει ότι πιάνει στήθος)* ...μέγεθος.

P.Σ.: Μάλιστα... Και αυτή η βούλα, εδώ στα αριστερά γιατί έχει έναν σταυρό στο κέντρο;

I.Λ.: Αφήστε... Πριν αρχίσω να σκέφτομαι την αυτοκτονία, μέσα στην απόγνωσή μου, είχα δοκιμάσει να αποσυρθώ σ' ένα μοναστήρι για λίγες μέρες όπου πέτυχα μια καλόγρια, την Ευσεβεία... Καταλαβαίνετε...

P.Σ.: *(Δείχνει αηδιασμένος)*

I.Λ.: *(Ξαφνικά, η έκφρασή του αλλάζει)* Ξέρετε κάτι, δόκτωρ; Νιώθω ντροπή για αυτή τη γραβάτα τώρα. Για όλα όσα αντιπροσωπεύει.

P.Σ.: Γιατί το λέτε αυτό, Ιάκωβε;

I.Λ.: Γιατί συμβολίζει μια ζωή γεμάτη επιφανειακές κατακτήσεις. Μια ζωή όπου μετρούσα την αξία μου με λάθος μέτρα. *(Παύση)* Αλλά ξέρετε κάτι; Δεν είναι αργά να το αλλάξω αυτό.

(Ο Ιάκωβος αρχίζει να λύνει τη γραβάτα του)

P.Σ.: Τι κάνετε;

I.Λ.: Αφήνω πίσω μου το παλιό μου εγώ. *(Βγάζει τελείως τη γραβάτα)* Αυτή η γραβάτα δεν είμαι εγώ πια. Είμαι κάτι περισσότερο από αυτό.

(Αφήνει τη γραβάτα να πέσει, κοιτάζοντάς την καθώς απομακρύνεται)

P.Σ.: *(Χαμογελώνοντας)* Ιάκωβε, νομίζω ότι μόλις κάνατε το πρώτο βήμα προς την πραγματική ελευθερία.

Ι.Λ.: *(Με αποφασιστικότητα)* Και δεν θα είναι το τελευταίο, δόκτωρ. Ακόμα κι αν μου μένουν μόνο λίγα δευτερόλεπτα, θα τα ζήσω ως ο αληθινός εαυτός μου.

Ρ.Σ.: Και ποιος είναι ο αληθινός Ιάκωβος Λέδερμαν;

Ι.Λ.: *(Σκέφτεται για μια στιγμή)* Ένας άνθρωπος που δεν φοβάται πια. Ένας άνθρωπος έτοιμος να αγαπήσει, να ρισκάρει, να ζήσει. *(Πάυση)* Ένας άνθρωπος που θα πει επιτέλους στην Πατρίτσια πώς νιώθει.

Ρ.Σ.: Και πώς θα το κάνετε αυτό;

Ι.Λ.: *(Κοιτάζει κάτω, προς το έδαφος που πλησιάζει)* Θα βρω έναν τρόπο, δόκτωρ. Πάντα υπάρχει ένας τρόπος.

(Ο Ιάκωβος κλείνει τα μάτια, παίρνει μια βαθιά ανάσα, και φαίνεται έτοιμος για το επόμενο βήμα της πτώσης του)

Όροφος 13ος: Το υπέρτατο τίποτα της σύγκρουσης

P.Σ.: *(Διακόπτει την αναπόληση του Ι.Λ. ενώ σημειώνει)* Φοβάστε τον θάνατο;

Ι.Λ.: Όχι. Απλώς δεν θέλω να είμαι εκεί όταν θα έρθει.

P.Σ.: Πράγματι, δεν θα είστε εκεί. Ακολουθώντας τη σκέψη του Επίκουρου, μπορούμε να ισχυριστούμε με ασφάλεια ότι δεν θα γνωρίζετε ότι σας συμβαίνει, γιατί όπου είναι ο θάνατος δεν είστε εσείς · και όπου είστε εσείς δεν είναι ο θάνατος.

Ι.Λ.: *(Σκεπτικός)* Με φοβίζει εκείνο το κλάσμα του δευτερολέπτου, εκείνη η στιγμή της σύγκρουσης... *(Παύση)* Αλλά ίσως αυτό που με φοβίζει περισσότερο είναι όλες οι στιγμές που δεν έζησα...

P.Σ.: *(Μαλακά)* Μιλήστε μου για αυτές τις στιγμές, Ιάκωβε.

Ι.Λ.: Όλα αυτά τα χρόνια έζησα μια ζωή που δεν ήταν πραγματικά δική μου. Ήμουν τόσο απασχολημένος να μετρώ ορόφους, να συλλέγω κατακτήσεις, να κυνηγάω προαγωγές... *(Κοιτάζει τη θέση όπου ήταν η πουά γραβάτα του)* Και τώρα, καθώς πέφτω, συνειδητοποιώ πόσα έχασα.

P.Σ.: Ξέρετε, Ιάκωβε, ο Επίκουρος στο κρεβάτι του θανάτου πέτυχε μια γαλήνια έξοδο αντλώντας δύναμη από τις ευχάριστες αναμνήσεις της ζωής του. Ακόμα και τώρα, έχετε την επιλογή να δημιουργήσετε νόημα.

Ι.Λ.: *(Με αυξανόμενη συνειδητοποίηση)* Η Πατρίτσια... Ξέρετε, δεν ήταν ποτέ μόνο τα στήθη της. Ήταν το χαμόγελό της, η εξυπνάδα της, ο τρόπος που έκανε τον κόσμο να φαίνεται πιο φωτεινός. Κι εγώ... εγώ απλά στεκόμουν και κοιτάζα.

P.Σ.: *(Σηκώνεται αργά)* Και τώρα;

Ι.Λ.: *(Με νέα αποφασιστικότητα)* Τώρα... τώρα θέλω να ζήσω, δόκτωρ. Ακόμα κι αν μου μένουν μόνο λίγα δευτερόλεπτα. Θέλω να τα ζήσω αληθινά.

Ρ.Σ.: *(Χαμογελώντας με κατανόηση)* Τότε ίσως η πτώση σας να μην είναι το τέλος, αλλά η αρχή της πραγματικής σας ζωής. *(Παίρνει το τσαλακωμένο στοίχημα από το πάτωμα)* Θα φροντίσω για αυτό. Στο πρακτορείο απέναντι από την εταιρεία, σωστά;

Ι.Λ.:*(Χαμογελώντας ελαφρά)* Ναι... δίπλα στο φαρμακείο.

Ρ.Σ.: Καλή προσγείωση, Ιάκωβε. Όχι στο έδαφος - στον εαυτό σας.

(Ο Ρ.Σ. αποχωρεί αργά. Ο Ι.Λ. μένει μόνος, κοιτάζοντας προς τα κάτω)

Ι.Λ.: *(Σηκώνει το βλέμμα του αργά)* Τι μπορεί να κάνει κανείς στα τελευταία 40 μέτρα πριν τη σύγκρουση;

(Σβήνουν τα φώτα και ανάβει η οθόνη)

Η σύγκρουση

ΕΚΦΩΝΗΤΡΙΑ ΔΕΛΤΙΟΥ ΕΙΔΗΣΕΩΝ (οθόνη):

Αυτοκτόνησε σήμερα το πρωί ο 33χρονος Ιάκωβος Λέδερμαν πηδώντας από τον 24ο όροφο του κτιρίου της τράπεζας Fabulous Life & Co, όπου εργαζόταν τα τελευταία 9 χρόνια. Ευτυχώς ο 33χρονος πήδηξε στο κενό λίγο πριν την έναρξη του πρωινού ωραρίου και η κίνηση στο παρακείμενο πεζοδρόμιο ήταν σχετικά περιορισμένη. Έτσι δε θρηνήσαμε άλλα θύματα, ενώ από θαύμα γλίτωσε η 29χρονη Πατρίτσια Λιβέριο, υπάλληλος της ίδιας επιχείρησης, η οποία εισερχόταν στο κτίριο όταν ο αυτόχειρας προσγειώθηκε μπροστά της. Η νεαρή γυναίκα τραυματίστηκε ελαφρά με μερικές μόνο αμυχές στο στήθος της από τις άκρες των δακτύλων του Ιάκωβου Λέδερμαν, λίγο πριν ο τελευταίος πεθάνει ακαριαία.

Τ Ε Λ Ο Σ

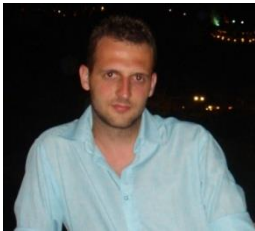
Δημιουργική ομάδα

Ο **Ελ Ρόι** είναι μια αινιγματική φιγούρα, συγγραφέας, μουσικός και εμπνευστής του πολυσυλλεκτικού έργου “Ματριόσκα”, ανάμεσα σε άλλα, που κυκλοφορεί από τις Βορειοδυτικές εκδόσεις.

Ο **Αριστοτέλης Καλόβας** είναι 25 χρονών, γεννήθηκε στα Γιάννενα και συμμετείχε στην δημιουργία της "Ματριόσκα". Είναι γιατρός και φιλοδοξεί να γίνει Νευροχειρουργός, ελπίζοντας ότι ίσως κάποτε μπορέσει να ανακαλύψει τι ακριβώς έχει πάει στραβά με το μυαλό μας... και το δικό του.

Ο **Άκης Βαΐου** είναι αθλητικός οικονομολόγος. Ότι καταλαβαίνει κανείς. Ότι καταλαβαίνει κι αυτός... Κατά τα άλλα έχει ταξιδέψει με τον Νεμάνια, έχει χορέψει στη Γιορτή και έχει ζωγραφίσει κάποιες από τις κούκλες της Ματριόσκας.

Ο **Γιάννης Φαρσάρης** γεννήθηκε στην Ιεράπετρα το 1973. Σπούδασε Επιστήμη Υπολογιστών στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και Εκπαίδευση Ενηλίκων στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Όλα τα έργα του κυκλοφορούν ελεύθερα στο Διαδίκτυο μέσω της ανοικτής βιβλιοθήκης www.openbook.gr. Ο προσωπικός ιστοχώρος του βρίσκεται στη διεύθυνση www.open-sesame.me

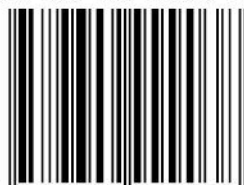

Ο **Γιάννης Καρακατσανίδης** έχει γράψει, μαζί με τον Ελ Ρόι, τη μουσική για όλα τους τα κοινά έργα, ενώ είναι ο συνθέτης της μουσικής του “Ανδρα με την Πουά Γραβάτα”. Το όνειρό του είναι να βρεθεί και στα 4 σημεία του οριζοντα. Κατά τα άλλα δηλώνει οικονομολόγος από το Πολύκαστρο, και του αρέσουν τα ανέκδοτα με τον Τσακ Νόρις.

 ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ISBN 978-960-99990-3-8

9 789609 999038 >